

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1892	Κυριακὴ Γ' Ματθαίου (Ῥωμ. 5,1-10) 21 Ἰουνίου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Κολυμπᾶμε στὴν ἀγάπη Του οἱ ἀχάριστοι

«Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν» (Ῥωμ. 5,5)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸν σημερινὸ ἀπόστολο (βλ. Ῥωμ. 5,1-10); Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς πῶ μερικὰ λόγια ἐπὶ τῆς περικοπῆς.

Μία ἀγάπη ὑπάρχει στὸν κόσμο, ἀγάπη ποὺ τρέχει σὰν ποταμὸς ἀστεῖρευτος. Ὡ καὶ νὰ μποροῦσα νὰ σᾶς πείσω σήμερα νὰ πλησιάσετε αὐτὸ τὸν ποταμὸ καὶ μὲ τὸ δαχτυλάκι νὰ γευθῆτε μιὰ σταλαγματιὰ ἀπὸ τὸ νερό του!

Ὁ κόσμος ὁμιλεῖ γιὰ **διάφορα εἶδη ἀγάπης**. Τραγοῦδια, ποιηταί, ζωγράφοι, ὅλοι τὴν ἀγάπη ὕμνου. Ὁ ἓνας λέει γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔχουν δυὸ φίλοι, ὁ ἄλλος γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔχουν τ' ἀδέρφια, ὁ ἄλλος γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔχουν τὰ ἀντρόγυνα, ὁ ἄλλος γιὰ τὴν ἀγάπη τῶν παιδιῶν στοὺς γονεῖς, ὁ ἄλλος γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς μάνας στὸ παιδί. Διάφορες ἀγάπες. Ἀλλὰ καμμιά δὲν εἶνε ἀθάνατη, ὅλες ἔρχονται καὶ παρέρχονται. Φαίνονται ὅτι εἶνε ἀγάπη· στὸ βάθος εἶνε κάτι ἑλλιπές, δὲν στέκει στὸ ὕψος τῆς ἀγάπης.

- Ὡραία ἡ ἀγάπη **τῶν φίλων**, ἀλλὰ βλέπεις καὶ φίλους ποὺ μετὰ ἀπὸ χρόνια χωρίζουν, ἀλληλοὑβρίζονται καὶ ἀπορεῖς πῶς ἡ φιλία ἐγίνε ἔχθρα.
- Ὡραία ἡ ἀγάπη **τῶν ἀδελφῶν**. Βγῆκαν ἀπὸ τὴν ἴδια κοιλιά, βύζαξαν τὸ ἴδιο γάλα. Μὰ συχνὰ γιὰ τὸ τίποτα, γιὰ ἓνα οἰκόπεδο, διαπληκτίζονται στὰ δικαστήρια, μισοῦνται θανάσιμα. «Γιατί εἶνε τόσο βαθειὰ βγαλμένο τὸ μάτι σου;», λέει ὁ κόσμος· «γιατὶ μοῦ τό 'βγαλε ὁ ἀδερφός μου».
- Καλὴ καὶ ἡ ἀγάπη **τοῦ ἀνδρογύνου**. Βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά, τοὺς ραίνουν μὲ ῥοδοπέταλα, τοὺς εὐχονται νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι. Μὰ δὲν περνάει χρόνος καὶ τρέχουν σὲ δικηγόρο γιὰ διαζύγιο. Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ συζυγικὴ ἀγάπη;
- Νὰ δοῦμε καὶ τὴν ἀγάπη **τῶν παιδιῶν**; Ἐνῶ οἱ γονεῖς κοπίασαν γι' αὐτά, ἔρχεται στιγμή ποὺ τὰ παιδιά τοὺς συμπεριφέρονται ἄστοργα καὶ τοὺς ἐγκαταλείπουν τελειῶς.
- Λέμε τέλος ὅτι, ἂν ὑπάρχη μιὰ γνήσια ἀγάπη στὸν κόσμο, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀγάπη **τῆς μάνας**.

Ναί· ἀλλὰ μήπως δὲν βλέπουμε καὶ μάνες ποὺ ξερριζώνουν ἀπ' τὰ σπλάχνα τοὺς τὴ μητρότητα καὶ τρέχουν σὲ κλινικὲς καὶ πετοῦν τὰ παιδιά τους; Δὲν ὑπάρχουν καὶ πατεράδες ποὺ ἀποκληρώνουν τὰ παιδιά τους ἀπὸ μιὰ ἰδιοτροπία;

Ποῦ πῆγαν λοιπὸν ὅλες αὐτὲς οἱ ἀγάπες; Ἄς τις ὕμνη ὁ κόσμος· ἐγὼ δὲν θέλω σήμερα νὰ μιλήσω γι' αὐτὲς. Θὰ σᾶς δείξω **μιὰ ἄλλη ἀγάπη**, πιὸ πλατειὰ κι ἀπ' τὸν οὐρανό, πιὸ βαθειὰ κι ἀπ' τὴ θάλασσα, ἀγάπη ποὺ «**ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν**», ὅπως λέει ὁ σημερινὸς ἀπόστολος (Ῥωμ. 5,5). Ποιὰ εἶνε ἡ ἀγάπη αὐτή;

Εἶνε ἡ **ἀγάπη τοῦ Θεοῦ**. Τὸ λέμε, μὰ κανεὶς δὲν συγκινεῖται, δὲν συγκλονίζεται. Ἄχ νὰ 'μουν ποιητὴς νὰ τὴν ψάλω, νὰ 'μουν ζωγράφος νὰ τὴ ζωγραφίσω, νὰ 'μουν ῥήτορας νὰ τὴν ἐξυμνήσω. Γι' αὐτὴν ὁμιλεῖ ὁ σημερινὸς ἀπόστολος· γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Τὴν αἰσθάνεσθε; Ὁ κόσμος δὲν τὴν αἰσθάνεται. Λέει ὁ ἄλλος «φίλε μου» ἢ «ἀδελφέ μου», λέει ὁ ἄλλος «γυναίκα μου» ἢ ἡ ἄλλη «ἄντρα μου», λέει ὁ ἄλλος «πατέρα» ἢ «μὰνα μου» καὶ γεμίζει ἡ καρδιά του· τὸ αἰσθάνεται. Ἄλλ' ὅταν ποῦμε «**Θεέ μου**» ποιὸς τὸ αἰσθάνεται; Ἀπ' ὅλες τὶς λέξεις αὐτὴ ἔπρεπε νὰ μᾶς συγκινῆ, νὰ τὴν προφέρουμε μὲ ὄλο τὸ σεβασμό. Κι ὅμως μένουμε ἀδιαφόροι. Ὁ ἓνας συγκινεῖται μὲ τὴν ἐρωμένη του, ἡ ἄλλη μὲ τὸν ἀγαπητικό της, ὁ ἄλλος μὲ τὴ μάνα του, ὁ ἄλλος μὲ τὸν πατέρα του, ὁ ἄλλος μὲ τὸ παιδί του. Ἡ λέξι Θεός δὲν μᾶς συγκινεῖ. Γιατί; Διότι δὲν ἀγαπήσαμε τὸ Θεό. Καὶ δὲν τὸν ἀγαπήσαμε, διότι δὲν γνωρίσαμε τὴν ἀγάπη του.

—Μὰ **ποῦ εἶνε** ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ; θὰ πῆτε. **Ὅπου νὰ ρίξης τὸ βλέμμα σου**, θὰ τὴ δῆς. Ὅπως εἶπε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «**ἐν αὐτῷ ζῶμεν**» ὅπως τὸ ψάρι κολυμπᾷ μὲς' στὴ θάλασσα, ἔτσι κ' ἐμεῖς μέσα στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Κι ὅπως ἄμα βγάλης τὸ ψάρι ἀπ' τὴ θάλασσα σπαρταράει, ἔτσι κ' ἐμεῖς· «**ἐν τῷ Θεῷ ζῶμεν**

καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν» (Πράξ. 17,28)· ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μᾶς κρατάει.

Θέλετε ἀποδείξετε τῆς ἀγάπης του; Ὁ ἥλιος, αὐτὸ τὸ ἐργοστάσιο ἠλεκτρισμοῦ ποὺ στέλνει ἑκατομμύρια κιλοβάτ δωρεὰν καὶ μᾶς θερμαίνει καὶ μᾶς φωτίζει· ὁ ἀέρας, ποὺ πνέει πάνω στὴ φλούδα τῆς Γῆς κι ἂν λείψη λίγα δευτερόλεπτα θὰ πάθουμε ὄλοι ἀσφυξία· τὸ νερό, ποὺ τρέχει γάργαρο καὶ μᾶς ὀροσίζει· οἱ καρποί, ποὺ βγάζει ἡ μάνα γῆ ἑκατομμύρια χρόνια τώρα καὶ μᾶς τρέφει· αὐτὸ τὸ χῶμα ποὺ πατοῦμε καὶ ποὺ ἂν σαλευθῆ λίγο δὲν θὰ μείνη τίποτα ὄρθιο· αὐτὰ τ' ἀστέρια στὸν οὐρανό, αὐτὰ τὰ πουλιά, αὐτὰ τὰ δέντρα· κι ὅ,τι ἄλλο ὑπάρχει γύρω μας, ἀπὸ τὸ βρῦο μέχρι τὸν πλάτανο κι ἀπὸ τὸ χαλικάκι μέχρι τὰ ἄστρα, τὰ πάντα εἶνε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Μὰ δὲ σᾶς εἶπα τίποτα.

Ἐπάρχει κάτι ἄλλο, ἀνώτερο, ὑψηλότερο. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ στὸ ναὸ νὰ εὐχαριστήσουμε τὸ Θεὸ καὶ γιὰ τὸν ἥλιο καὶ γιὰ τὸν ἀέρα καὶ γιὰ τὶς τροφές καὶ γιὰ ὅποιο ἄλλο δῶρο του, ἀλλὰ πρὸ παντὸς γιὰ **κάποια μεγαλύτερη εὐεργεσία**, ποὺ ἂν δὲν τὴν αἰσθάνεσαι δὲν ἀξίζει νὰ λέγεσαι Χριστιανός. Ποιὰ εἶνε; Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε· τί;

Γιὰ σκεφτῆτε. Ἄν ἔρθῃ στὸ σπιτάκι σου σήμερα ὁ βασιλιάς καὶ μπῆ καὶ καθῆσῃ στὴν πολυθρόνα, θὰ τὸ ἔχῃ καύχημα. Ἄλλ' ὄχι ἓνας ἐπίγειος ἄρχοντας, ποὺ ἔνε κι αὐτὸς ἄνθρωπος σὰν ἐμᾶς, ἀλλὰ **«ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων»** (Α' Τιμ. 6,15), αὐτὸς ποὺ μᾶς δημιούργησε ἀπ' τὸ μηδέν, ἄφησε τὰ οὐράνια παλάτια, **κατέβηκε ἐδῶ στὴ Γῆ**, ντύθηκε τὴν πιὸ φτωχὴ στολή, πέρασε ὅλα τὰ μαρτύρια, σταυρώθηκε, ἔχυσε τὸ τίμιό του αἷμα, ἀναστήθηκε καὶ ἀναλήφθηκε στοὺς οὐρανοὺς, καὶ σκόρπισε μύρια πνευματικὰ ἀγαθὰ στὸν κόσμον. Ἄν δὲν ἐρχόταν, θὰ ἦμασταν μέσ' στὸ σκοτάδι καὶ τὴν ἀπελπισία. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ μεγάλη εὐεργεσία μᾶς συγκαλεῖ στοὺς ναοὺς κάθε Κυριακῆ κι ὁ ἱερεὺς μπροστὰ στὸ ἱερὸ θυσιαστήριο λέει· **«Σὺ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς παρήγαγες καὶ παραπεσόντας ἀνέστησας πάλιν, καὶ ...εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνήγαγες καὶ τὴν βασιλείαν σου ἐχαρίσω τὴν μέλλουσαν. Ὑπὲρ τούτων ἀπάντων εὐχαριστοῦμέν σοι..., ὑπὲρ πάντων ὧν ἴσμεν καὶ ὧν οὐκ ἴσμεν, τῶν φανερῶν καὶ ἀφανῶν εὐεργεσιῶν»**. Σ' εὐχαριστοῦμε, Κύριε, γιὰ ὅλα· γιὰ τὶς φανερές καὶ ἀφανεῖς εὐεργεσίες σου (εὐχ. ἀγ. ἀναφορᾶς).

* * *

Ἐστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, ἀδελφοί μου, τὸ ἐλάχιστο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε ἐμεῖς εἶνε, νὰ ῥθουμε στὴν ἐκκλησία, νὰ σταθοῦμε μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο κι ἀπ' τὰ βάθη τῆς καρδιάς

νὰ ποῦμε· **Χριστέ, σ' εὐχαριστοῦμε**. Ἐνα εὐχαριστῶ περιμένει ἀπὸ μᾶς τὰ ἀνάξια πλάσματά του. Τὸ λέμε; Ἐνα κόκκαλο πετᾶς στὸ σκυλί καὶ κουνάει τὴν οὐρὰ σὰν νὰ λήῃ Ἄφεντη, σ' εὐχαριστῶ – τόσο εὐγνώμον εἶνε. Μακάρι νὰ εἶχαμε ἐμεῖς τὴν **εὐγνωμοσύνη** ποὺ ἔχει ἓνα σκυλί.

Ἐρχεται **Κυριακῆ**, χτυπᾶνε οἱ καμπάνες· πόσοι ἐρχόμαστε στὴν ἐκκλησιὰ νὰ ποῦμε τὸ εὐχαριστῶ; Γέμισαν οἱ παραλίες κ' οἱ ἀμμουδιές. Ἄν ἦμασταν Χριστιανοί, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη οὔτε ἓνας ἔξω ἀλλὰ ὄλοι νὰ εἶμαστε στὴν ἐκκλησιὰ. Ὁ λαὸς μας δυστυχῶς σήμερα δὲν ἐκκλησιάζεται. Ἐὰν ἀφαιρέσουμε αὐτοὺς ποὺ ἔρχονται γιὰ τὰ μνημόσυνα, οὔτε δύο στοὺς ἑκατὸ δὲν ἐκκλησιάζονται. Καὶ κατὰ τὴν τάξι τῆς Ἐκκλησίας, τὰ **μνημόσυνα** γίνονται τὸ Σάββατο· τὴν Κυριακῆ ἓνα μνημόσυνο νὰ ὑπάρχη, τὸ μνημόσυνο τοῦ Χριστοῦ, ὅπως λέει ἡ θεία Λειτουργία· **«Μεμνημένοι τοίνυν... τοῦ σταυροῦ, τοῦ τάφου, τῆς τριήμερου ἀναστάσεως, τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναβάσεως, τῆς δευτέρας καὶ ἐνδόξου πάλιν παρουσίας»** (πρὸ τοῦ καθαν.)· μόνο ἡ δική Του μνήμη, τίποτε ἄλλο.

Δὲν εἶνε ὅμως μόνο αὐτό, ὅτι οἱ πολλοὶ δὲν πατοῦν στὴν ἐκκλησιὰ· εἶνε καὶ τὸ ἄλλο. Τὴν ἅγια ὥρα, ποὺ μέσα στὴν ἐκκλησιὰ γίνονται θαύματα, ἔξω, σὲ δρόμους, γήπεδα, οἰκοδομὲς κ.λπ., ἀκούγονται φρικτὲς **βλαστήμιες** τῶν θείων, καὶ οὐδεὶς διαμαρτύρεται. Ἄν κάποιος πῆ τὴ μάνα σας μὲ τὴν κακὴ λέξι, θὰ τὸν σκοτώσετε. Σήμερα μακάριοι εἶνε ὅσοι δὲν ἔχουν αὐτιὰ ν' ἀκοῦνε. Ἄγανακτεῖ ἡ ψυχὴ μας. Εἶμαστε ἀμαρτωλοί, ἀλλὰ μὴ γίνουμε καὶ ἀσεβεῖς. Ἄχ πατρίδα μου Ἑλλάδα, πῶς κατήντησες, ποὺ ἦσαν κάποτε ἁγιασμένη χώρα! Ποῦ εἶσαι, Κουντουριώτη, ποὺ μέσα στὸ καράβι σου τὸν «Ἀβέρωφ» δὲν ἄφηνες κανένα νὰ βλαστημᾷ τὸ Θεό;

Φοβᾶμαι, ἀδέρφια μου, –γράψτε το– ὅτι ὁ Θεὸς θὰ στείλῃ τὸν προφήτη Ἠλία μὲ τὴ μάχαιρα, ὄχι πλέον ἀπὸ ἀτσάλι ἀλλὰ μάχαιρα πυρηνικῆς ἐνεργείας, καὶ θὰ σφάξῃ καὶ θὰ σφάξῃ· θὰ κολυμπήσῃ στὸ αἷμα τὸ μοσχάρι καὶ τὸ ἄλογο μέχρι τὰ χαλινάρια (βλ. Ἄπ. 14,20). Naί, θὰ γίνουν ὅλα αὐτά. **«Ἐρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ»** (Ἐφ. 5,6. Κολ. 3,6).

Ἐνας τρόπος ὑπάρχει νὰ γλυτώσουμε. Μᾶς καλεῖ ὁ Ἐσταυρωμένος νὰ τὸν πλησιάσουμε, νὰ τὸν ἀγαπήσουμε, **νὰ μετανοήσουμε**, νὰ ἐπιστρέψουμε κοντά του, καὶ τότε μόνο **«σωθησόμεθα** (θὰ σωθοῦμε) **ἀπὸ τῆς ὀργῆς»** του ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος (Ρωμ. 5,9)· τῆς ὁποίας ὀργῆς εἶθε ν' ἀπαλλαγῶμε διὰ πρεσβειῶν τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ καὶ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**